

מכלל הזמירות שהם ביצירה ודינוין לכינון לתוספת כרנחי לנפש מכהי קדושת היום דכנח
היזכר הוא צבדיא ונחא קוד תוספת קדושה בעולם הצדיאה "

ועתה אחר הטבילה דעסק אינס מאירים שרן הקלי כנחול לא הארתם תכל הקדוש
עד מוכאי שבת "

ומשעה ה' ואילך ליום הששי שאז הוא התחלת גילוי הארת תוספת שבת הממוז באותה
דיום הששי יטבול כדי מהרה ואז אסר חלנות יתגלה במאסו ויוכר שיקר תוספת

קדושת שבת "

כונת הטבילה לעשרה ולכל זמן

יכוין לחבר ולהעלות מים תחתונים דהיינו
וה זין הגיה אלני שגי לא מנס' מלך
שה ממלכות ונפ' מה גי מלך ממלג' והוא
זא נב' איתו'תו' הנשאים ממלכות הם
נוק' לחברם ויהיו מלכות ולהעלותם
ולחברם עליונים חבד אנא יה טבל יה
ויהיו הגיה ויכוין להגיה במילני כזרה

יוד הי א זין הי א

שהגא התחברות מים תחתונים עם מים
העליונים "

אחכ יכוין ביוד דקנא כי הינד מכה בלתי ומוכיא ד יודין ויחבר כל יוד עם הט' נקודות
טבכל א' מל' בהין ויהיו עשר נקודות בכל א' הרי כז' נקודות והם המקוה כלי

המחזיק ארבעים סאה "

ויכוין להמשיך לתוכם מיסוד ראבא את המים שהם ט' יודין דשפמ' כמס' בזים
אחכ יכוין כי האדם עצמו הטובל הוא דגמת זא והוא ו' דיוד דקנא הנתין בנקודת זין
יסוד דאימא "

ובהעלותו מהטבילה יכוין לעב סג מה בן קסא קמג קנא י"ה סעוליס ג"י שבת

יור הדי וין הדי
יור הדי וואו הדי
יור הדי וואו הדי
יור הדי וואו הדי
אלף הדי יור הדי
אלף הדי יור הדי
אלף הדי יור הדי

ובהעלותו מהטבילה יאמר

אם תשיב משבת רגליך עשות חפצו ביום קדש יום

ולא ינגב עלמו במטפחת כי מימי שבת לריך שהגוף יטאב מהם

ענין רחיצת פניו ידיו ורגליו בחמין ערב שבת קדש

והנה נודע כי בששת ימי המעשה סולטים וק חגית נהי דאביע כ"א ביומו
כמבואר אצלנו ענין זה בשורשו במ"א ושלטתם הוא כדי להגהג ולהשפיע
בעולמות מהשפע שקבלו מהא"ל מזווג לשבת שעברה ועתה ביום הששי לערב
ערב בראות הקל"י שכבר נשלם שליטת ה"ק וכבר נשלם שפע שבת שעברה וכואה כי
עתה שהוא זמן שליטת המלכות חוזרים עולמות אביע לקדושה להתכלל ולעלות לקבל
שפע מזווג השולם הא"ל לשבת הבאה כדי לחזור ולהשפיע בששת ימי החול בעו התחתונים
לקדושה ואז נהיר ודלג לכוכבא חד מסטרא לפון והוא ע"מ ובטש בע" כוכבים אחרתין
והם ע" שרים ואתכללו כלהו ביה ואתעביד במדורא מלהטא ואתפשט פחדניה דנוגה
ומפתילה ומשיך לגבי חלת גוונין דנוגה ירוק וחורר וסומק ודלג לשלא וע"א לגו מנהון
ושדי לין לבד וקריב לגבי הדיא נקודה טמירא והוא יסוד דנ"ק למיטל נהורא ולהתאחז
חו"ב לעלות גם הם עלית עולמות לקדושה לקחת גם הם חלק משפע הא"ל חו'
וכד יטב מתקנין תקוני סעודות השבת ומתקנין ומכ"ס השלמות כדין נמשך חד שלהובא
לאשא

ומספר אמות יר"א דמילוי ג' ה"ן העולים כמ" ה"ה ולהתמיד עם מספר הארת
ת"י"א מספר כולם עולה ש"להבת "

וירחץ פטו וינגבם, וידיו וינגבם, וכגלו וינגבם, ויכוין לרחוק רגלי המלכות דא"כ
מטמפת רגלי ולהעלות ה"ה שלהם לחג"ת שלהם

לא"כ יבש ל' בגדי לבן כנגד ל' אמות ירדור, שהם בגדי הנדיאה נהם המלכות
השלון והתחתון והאזור סעל לבגם התחתון והחלק ויהיו לבנים כי כן ילבישהו

בע"ה כפי לבגווי בגדיו שלבש בע"ה "

וכשילבש החלק יכוין לסם חלק של הק"ה זרדור י"אל

וכשילבש הלבוש יכוין לסם . . . אכרת י"אל

וכשילבש מנעלו יכוין לסם . . . יוצפר י"רון

ומכל תבסיל אשר יבשל לכבוד שבת לריך לטעום ויזכה לחיים ע"ם טועמיה

חיים זכו "

ויסדר השלחן ככתוב בפידור ברכת המזון של שבת "

בעיני

לכיון תיקון חלות ציני העומר הנה בקשר הכונה נראה לדרך לאומרו מתיישב עם ויזיל צלומתך לעבור במקל אדום כחיון אל מקשר ימי העומר שהם מיט כמנין אדום וכן צמחור למנלם צכל אוח שבצווחה הלינה יעיש ואלכי לא ידעתי מה מקוש לתיקון חלות שהכי עיקר חמירת תיקון חלות הוא על היות ירדה רחל לצבי ונזויב ללא כחי צעור הכוונה הלא ככר כחצ הרב דימים אלו על עומר נמשכים המוסין לאט לאט צוין ותיקון רחל להיות מהדווג איט אלא עד השבועות והיותינו עתה מתקנים אותם איך היא יורדה לצריחה ואפילו שמליט צכל שבוע של עומר שמחמת הנוקבא של אותה צמינה של אותה שבוע כחי צעור הכוונה דקבי [דפי ע"ב] אינו נקרא זויב גמור ותיקון גמור ואיכ לא שייך לומר זה שום ירדה ומחיל לא נמלא כל קדר צמינה ללא גיכ ונראה דאין זה אלא לוי תיקון ללא דוקא וזה אפשר שהוא ע"ד חמירת סי התפלות פשוטה צלי כונה כחי צעור הכוונה וצנה"ש דק"ד ע"א [] :

אח"כ

רמיית בקשר אמת ליעקב דק"א קמ"א שכתב קדר המנהג קיק צית אל יכ"ץ יע"ש ואין לומר תיקון ללא צמחיהו צפסק וכן לכיון צלימוד התורה לשום להמשיך ללא כל אותן הארות והעעם שהיא מלה משומרת יע"ש וצפסק יפה עשה דקליה יע"ש. ועיין עוד עם חל"י מה שהכריע דעחו לכיון ציני העומר בתפלות. ולע"ד לא דק יפה להכריע ולעשות מעשה הסך הכש"ש זל"ה שכתב צהדים דצרים גדולים ואזהרות גדולות שלא לכיון והוא הכריע דעחו לומר מזה דשהקו כל הי דצווחא יע"ש לע"ד אין זה הכרעה ואין לכיון כלל רק תפלה פשוטה כתי"ש צ"ש דע"ו קמ"א [דכ"ה ע"ב וע"ד] ויזיל מי זה ערב אל לצו צקדר טונה התפלות שהם מפורדים לשאר ימות השנה לכונה בתפלות ד"ה העומר צודאי שאיש זה עוטו יא"כ כי את קדש ה' חלל לתת לחמה לחיובים בקדושה ופוגם צכרין שלו וצכל הפלותיו וחורחו ומחוחיו ומעשיו הטובים שיעשה צכל השנה צכולם ילך חשכים כי יחאחו צהם כיון טנחן להם יד צימים אלו כי פסק וימים אלו הם שורש לכל ימות השנה וצדך שהולך צהם זה מוליכים אותו כל ימות השנה אפילו שבת החמורה כצטלו עליומה צימים אלו ואין זה עליית העולמות והמשכת המי כשאל השבועות השנה יע"ש:

הקדמת ערב שבת קדש

שם

צעי"ש ישתדל הוא צעלמו להכין לכי שבת ציום שעי ולא ציום ה' עער הכוונה ד"ל ע"ב [דק"א ע"ד] פניח ע"ב דשבת שיע סי ר"ן ועיין גיכ למחרי"ץ צהגהותיו כ"י וכן כחצ הרין צחי לשבת כ"י ועיין צקשר ציה מוחה: **מ"ש** וקודם חלות דוקא יגלה ראשו לכבוד שבת ע"כ עער המחלות פי קדושים דכ"ע: **מ"ש** יגלה ע"י ישראל דוקא ולא יגלה ולא ירחץ ע"י גוי דלא לאחערבא לולמא דידה צולמא דגוי נח צוהר ח"א פי וחי דק"י"ט קמ"ב ועיין עם צקשר מקדש מלך וצוהר פרשת ויקרא דק"ד ע"ב:

מ"ש

וצפ"ע א"ס הוא משורש קין חסר להיות קרח אצל אותם דרישא ד"ה לך לגלח וכו' שלא להעביר כל הדרכים יב"ח המלי של השערות שהוא מלי ד"ס דבגולמא ע"כ כל פרטי כונה זאת המלמית כחצ"י צעור המחלות פי קדושים ופי נשא [ועיין שאין ראוי לאשה לגלה שלא לצטל הדינין לגמרי עער המחלות עם:]

מ"ש

לקיים מלות לא חקישו פלח ראשכם עד ולא החככך צעערי הזקן ע"כ ה' המחלות פי קדושים וס':

מ"ש

ויכיון לקיים מלות ולא חשחית את פלח זקך ולא יחחך עער הזקן כלל לא צעור ולא צמקפרי"ס

לא למעלה ולא למטה ואפילו אותם שמתח הזקן ולא יתלוש א"זה עער כי הם לנורות השפע חוץ משער השפס העליו ע"כ עער המחלות פרשת קדושים [עיין שו"ע י"ד סי קפ"א:] **מ"ש** ואח"כ יהחך לפורני ד"ו ורגליו אותם שכתגלו יוחר ומכנגד הצע"ר כי איקור גדול יש צהנחם כי הם קליפות ממש עער הכי ד"ל"א ע"ב [דק"ב ע"ד] פניח פ"ג דשבת ע"ש פ"ג ע"ב עער ההקדמות דפ"א ומ"ו וע"ע צוהר ח"ב דר"ח ע"ב שיע א"ת סי קמ"א:

מ"ש ועתה אחר הטבילה דע"ש אינם מאירים עוד מן הקלי כצחול אלא מלך הקדושה ע"ד ע"ש עער הכי ד"ל"א ע"ב [דק"ב ע"ד] ועיין עם צקוף ע"ב דרחה הקלי מן הכגלים העליונים ומורידן אותם צתהום יע"ש פניח פ"ג דשבת ע"ש רוח"ק ד"ס ע"א:

(ב) כונת הטבילה

עם יכיון כי העוקה הוא כללות אסיה דההין צכנה"י דאיחא וכו' עד ואח"כ יעצול שרת וכו' ולא האדם קדוש יהיה ע"כ זה כונה כעת לא מלמיה א"ס מקומה דצרי צ"ו [עער הלכותיו ד"ג ע"ד צפסקו ויאחר אלפים יהי רקיע וגו' עער רוח"ק דכ"ב יחוד משכב זכור יע"ש] ח"ח דקפ"ח רע"א. מ"ש לחבר מ"ס חתומים עם עליונים פניח פ"ג דשבת לחמו"ד הא"י יע"ש:

מ"ש

ולמקרה המ"ס וגו' ויקרא אלפים ליצטת ארץ וגו' כל כונה פי זה מצוה צעור רוח"ק ד"ה ודכ"א ולא ידעתי מה ענין כונה צ כאן צעי"ש שח"י עם מצוה דכונה זאת הוא לתיקון עון משכב זכור ולא לכל אדם צעת הזאת ועיין צקשר אמת ליעקב דק"י אות ו' והוא צקשר חמדת ימים יע"ש:

(ג) שם

ויכיון לאסיה דההין ג"י מקוה ויכיון כי כל זה לכבוד שבת כי ד' היות ו"י אסיה וס"ס י"ה י"ס ה' אוחיות הם ל' לכבוד וכו' ויעצול להפשיט צנדי חול וכו' ויעצול צ' ויכיון לאסיה יהיו צכצריהם וכו' ויכיון לז' מרגלן כל זה צ"ה הכי ד"ל [דק"ב] פניח פ"ד ופיג דשבת

(ג) שם

ויעצול צ' ויכיון אליף חקד ה' גבר וצעלות מן הטבילה יכיון לעמ"צ קמ"א קמ"ב וקמ"א י"ה גימטרי שבת ויאחר א"ס חשי"ב משבת נגלך ולא יגב צמטפתח עער הכוונה ופניח עם ח"ח ד"ה ע"ב ויזיל מלי שנה צכחילת פיז דלךך לגב כ"ל:

(י) ענין רחיצת פי"ו

צמים חמין צנשי"ק דהנה מדע כי צ"י ימי המעשה שולטים ויק חגיית כה"י דלצ"ע כל אחד צימו כצוהר אלליתו ענין זה צבורשו צמ"א [עיין סי ע"ה ד"א וד"ו וק"ט עער המחלות פ"ה צהר עער הכוונה דרושי יו"ט צית מועד ודרוש ש"ניו החפלות קפר כה"ש ד"ט ע"ב עער מחמורצ"ב ד"ה פי ויקהל] ופליטחם הוא כדי להגסיב ולהשפיע צעולמות מהשפע שקצלו מאלילות מחוני שבת שעצבה כח צ"ה הכי דרושי שבת ד"ל"א ע"ב [דק"ב] ופניח פ"ג דשבת ועיין צלוך גיכ צוהר פי ויקהל ד"ג וס"ס נח ע"י תיקוי ומכ"י השולחן צע"ש ומכ"ה צההוא מדורא:

(ג) שם

והנה ענין רחילת פי"ו צמים חמין הוא לנורות על הסוף שלהוצא הנמשך ומגשח את הקלי פי הכי עם ע"ש פי"ו והנה ל"ל דצו"ש למיל משמע מחזיק דיליח השלהבת לגרש את הקלי הוא ע"י הכנת השולחן צעי"ש וכאן משמע שהוא ע"י רחילת פי"ו ועוד מ"ש רחילת הפנים לדחות הקליפות מחצ"ד הלא אין לחיח הקליפות צמצ"ד כחי צעי"ש צ"י"ט פי"ו וצעור המחלות פ"ה עקב צעע"ש הנצבת הידים צעת הרחילה למעלה ועיין צ"ה הכוונה חחילת דרוש נע"י יע"ש ואפשר ד"ש הפרש מ"ה לטוקבא ולזה יולאה השלהבת י"ה מהצ"ד דכ"ר דטוקבא אח"כ מלמיה

מלאכה צעור הכוונה בדרוש כי דעמידה במלכה ונלך עוזר ומושיע ומגן דמחמם נאחזים יעיש ולקושיא ראשונה נראה דעיי השולחן הוא לגרש קליי הסולל דכללות העולמות ועיי חמילת פיו הוא לגרש הקליי מוגושו:

(ג) שם יכוין להושיע בני יישיא פשוטים דמוחין להצדיק דכח דטקצא גי ייה מלאים דיודין דהסין דאלפיי העולים כמקי הויה ולדרי אחיכ יכוין להכות יי"ד צהיי י"פ סיי י"פ סיה י"פ סיה כמקי כחך [דע דעיש י"פ סיה דהסין אחיכ י"פ סיי דיודין לאו דוקא אלל החילה דיודין ואחייכ דאלפין ואחייכ דהסין וכן הוא צעור הכוונה דקיד עיאל [דעיש עינן] וצעור האקוטיים צמרשת וירא דכיד עייצ וצמיאל כחצתי בקונטרסיי ט"ש סיי צמיצ דפקס אות סיי צקדר קדימח דאלפין לדסהין יעיש] ויושכס וכי עס ליא גיי אשהי נח צעור הכוונה דליד עיד [דקייא עיאל] פעיח פייצ דשנת וצעור האקוטיים דכיד עייצ ועיין קמר מוייס דעייח עייצ ומשס חצין פעס קדימח עמות אלו יעיש צעור ספקוקים לקוטי הורה פי וירא דלייב:

(ד) שם ורחץ פניו וידיו ויגבס ורגליו ויגבס פייכ וליל דמחי פנא צנוצילה דכחז לעיל אפילו סהוא קודם לא יגבס צמטפתה כי ויימי שנה לריך צסגוף ישלח ומהס וגזי פניו לא קפיד ואפשר דיט מילוק מהגוף לפיו:

(ה) שם וכוין לחמוץ רגל השולכות דלצייע מהתופפת סקליי ולעלות הנהיי שלחם לחמית שלחם

פייכ צעור הכוונה דליא סנייד [סיג עיאל] ופעיח פייד דשנת [עיין סריח דעייח עייצ דיה ווייס וכי יעיש] עיין ענין אופן ליוך די עולמות אלו לעיל צהקי פעוס הקעורה אום אי יעיש:

(ו) שם אחייכ ילצט צגדי שנת די צגדי לצן כנגד די אוחיות הויה סהס צגדי סצרי וחס וכי צעור סחיטת סס ולעיד ליע דלא נקט צכללם הכובע פעל סרלח סהרי די צגדים אלו סס כנגד די צגדי לצן סל כיי וחס כנגד סיהס כחי צווסר וצכללם הוא סחלכפת פעל סרלח כחיי צמי חלוה וחס די מלרצנ צגדי לצן:

(ז) שם וכשילצט החלוק יכוין חלוק הקציה **זריי** לעדין סעייס פעל וכחוצ דליה יחירה

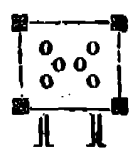
וכן הוא צעור הכוונה דליא סנייד [סיג עיאל] ופעיח פייד דשנת וצעור רוחיק דייצ וצמיח סחייצ רפיצ [סי הגלגולים דעייצ רפיצ ועיין צלוח סאחר זה:

(ח) שם וכשילצט הלבוש יכוין לשם **אכתריי** עייכ זה סהס סהוא צחינת

לבוש לא מלאחי [פעיח פייד דשנת] צמי הכוונה [ועיין צמי מלרצנציי סי עשפטיס דליי עייצ ופי חנועה דקמיי עייצ עייח סחייז פיי סיי עפיו פעור סער הכקי דף] להויה זה סהס צסס מלבוש אלל סס אחר ועיין צעור רוחיק דייצ רפיצ סכחז חיל גס לריך לכיין כסלוצט צגדי שנת צסס אהרריאל כחי צמקומו עכיל וצעור הגלגולים דיע רפיצ סס כחז סייכוין כסלוצט סל שנת צסס זסרריאל ודכיי רציוו צעלוו לריך להצין צסינוייהס ואפשר דיט סחיי צסמוח סלבוטיס דרדס דציייע ולייע ועיין עייח סחייז פיי וציע פערו וכעה אין הפנאי מוקיסי לחפס צסרטי ססמוח וצעור סרקי סיכלות דרי ישמעאל ועיין צספר סלמו לצור צקדר ליל סייק אחר זמן מלאחי כל זה צקי משהח ססידים צמחכת יוס סהשי אום חי וכפיי נראה דליין זס מהרטיש זיל אלל מלאחי חכס סכחצו מוס ועיין צספר כהיי דייק עייצ [דכיו עייצ] דשס כחז סרצרי הרצ חיי וסרצ חיי מייקדיס על דכיי סקר סלמידי הרצ זיל אחר לא קמך ידו עליהס ואין לקמוך כיל על דכיי סרריי וסלמיידו מוסרתיי זיל יעיש:

(ט) שם וכשיעול מנעליו יכוין לשם **יוצפודירויין** גס זס מוקמר משהח ססידים סס:

(י) שם ויקדר שולחני לצנת ותהיה סל די רגלים כשולחן אחר לפיי סי ארצה ייי צדי קרנותיו וכי [זה צמחוקפות פייצ דמחכת שנת] נחי צעור הכוונה דליי רפייד ודקיד עיד [דעייח עינן] סי סמולת סרשת עקצ דעייח רפיאל פעיח פייז דשנת ועיין צענין סשולחן צאורך לקי אחר כונח הקידוש יעיש. עיין צמחוקיסי סיקון עייז ומשס נראה דלריך די רגליכ דוקא ולא כנחה סשולחן סצמקדט יעיש:

כנחה סשולחן סצמקדט יעיש:

אמנם סיות ייי צלמויס צכייא משובט סעודות אלו דוקא צליל שנת סהס מעער סכוונה סס דף קייס עיאל [דעייח עינן] נראה דלריך ייי צכל סעודה משובט סעודות אך רצ אחי ספריס מועז ראשי זיל מלאו צווסר חייג דמייח עיאל דהס ייי צין גי סעודות די צכל סעודה ולעיד יש להצין גייכ מהוסר ייי צכל סעודה עיין מייס לקמן צכונח סמוילי לחס מן סרלך מהסחוקיסי סיקון מייז סהס ייי צכל סעודה. וצמיש צסעודה רציעיה לריך סחי ככונח ויצלע מלחד עיין פעיח פייז דשנת:

(א) שם ויחנק על השולחן כר שהוא ריבז אצרי סטקצא סכחוסה צסחי זרועות סוכר וסוא חוזה וכי צעור סכוונה דליי עיד [סיג עיאל] פעיח פייד דשנת ופעור רוחיק דכיי עייצ סער מלרצנציי פי חנועה דקייא עייצ עיין סער סכוונה בדרוש וי דעייז צצרכה נאה נח צעניינו וצעור רוחיק דיע עיאל איד סס רכיי צצרי טוקי:

(ב) שם וכוין כונח סכוונה סער רוחיק דכיי עייצ צמקומוח סל דצור סקודס סי סלקיי דלייב:

(ג) שם הקרמת מנחה ערב שנת דע כי ציימי סחול יופדיס סעולמיי

לענה מועדינהס צציייע עד שיעור סיצא ליא צמקוס טוקי דליליות וכל זס ללרך סצרויסי [סהיי דעיו [דעייע] עיי ספסלטי ציימי סחול עוליס קלת מדיניות כחייס אללטי צקדר סל מול. וכן עחה קודס מנחה ככר עלו סעולמות עליהס עד שיעור עליית יעי סחול עיי סמלוחיו ועכסיו עיי כונח סייכוין קודס אדרי ספמי ספמי עוליס סעולמות לגמרי צמקומוח סחמיי עד סיעלס ליא דליליות צעיצוס דליק ועיי סכריעיי וכי עיין סי סכרי [דקייצ עייצ ועינן] דיה ענין קבלת שנת צספלה מונחה ודיה ענין סספלה מנחה סל עשיק דקייצ ופעיח סס ספר עייח דיי ופעיח צמקומוח סספר סער סמולת סרשת צהר עייח סחייד סער ססמוח פייח סי סכוונה צכיי דרוש סי דספילין ודרוש די מדרשי סיליס ודרוש צי דעמידה דחול מכל אלו סמקומוח מוצור ירידה סמלכות צלילה צסשת ימי סחול לצרר ועלייתם היא וכל סעולמות עליונים וסחפויסי ציייע כחי סוד צעור סכוונה דרוש אי דקבלת שנת ודרוש גי סמחיל צענין שנת וסרגליס דקייח ודרוש סחריח סל שנת דיה סמחיל גס יס עיאל צענין סעודה וכי ועיין עוד עייח סימ פייח סי מלרצנציי סרשת קדוסיס צאורך דזין איד סיו סעולמות קודס סחעל סל אדריי ואחייכ יעיש ספר לקוטי סך פי צלחטיח חיי דעיו [דייע עייצ] ורכיי דקייצ סנייצ ודקייצ. צמקומוח ססוונות סכר דקייצ דיה וכן עייז ועיין מייס לעיל צהקי סעעדיה דערצ שנת וסיה כחוצה לעיל קודס עמידה דחול ומשס חצין כל סקר סמדיניות דירידה ועליס יעיש עוד עיין מייס צענין עליית סעולמות סל יוס שנת צקונטרסיי ט"ש חייז סחייד סער ססמוח פייח צענין שנת ויימי צסלוח לחמיי דמשק יעיש דאחר סככר עלו סעולמות לגמרי צערצ שנת צספלה מנחה וקצייס כחיל מה כסאר לעלות צסנת ואין כל עלייה אלו צייס ססנת אלל עד מוסק שנת יעיש:

[ספר סורחא סעה דמייח] סריח דייז עייצ:

אמנם

סוד מים חמין בארנו שהם סוד ההו' שלהוב' לכן כריך לכוין ברחמי' רגלי' בער' שבת בסוד כוונת שלהבת י"ה כי זה שלהב' יוצא מן י"ה כדי להפיל הקליפ' למט' ואתותיה שלהבת הוא שבת ל"ה שהוא עליות שבת שהיא המל' הנקרא בת השולה ביה"י שהוא ש' או בחג'ת הנקרא ש' ג"כ וזהו שלהבת י"ה כי סוד השבת נמשך קדושתו מן י"ה שהוא או"א כמו שידעת שהשבת נאמר בו כי קדש הוא כי עולין ז"ן עד או"א הנקרא י"ה ועלייה זו גורמת אותו שלהבת שריקה הקליפה שאם לא כן לא היתה הקדושה יכולה לעלות עם נפש כרוך על עקביה ונפרש יותר כוונ' שלהב' י"ה ותדע איך נמשך י"ה נעשה שלהבת באופן זה כי י"ה יש בו ג' מלאכים יודין ההין אלפין ושלשתן גימ' יאהדוטה"י שהוא אמן אח"כ תכה ב' אותיות י"ה זו בזו בכל הג' מלאכים כיצד יו"ד פעמי' ה"י ג' ג' יו"ד פעמי' ה"ה גימטריא ר' יו"ד פעמי' ה"א גימ' ק"ך הרי שלשתן ג' כתר וסוד הענין כי ג' י"ה הם ג' מוחין והם למעלה בסוד הכתר על הגובה שכל מוחין שלה הם בסוד י"ה כטוע אחר כך נאריך כתר עם ז"א הגל הרי תשי"א שהוא אשתי כי אז נקרא אשתי ואחר כך תקח ג' מלאכים לבדם בזה יו"א גם תקח מלוי יוד וד' הרי יו"א וד' גימט' כ"ו כי ג' מלאכי' של יוד אין בהם הפרש לכן מספיק ליקח מלוי א' לבד הק' בנות ה' יש ג' שטיים למולים לכן אנו לוקחין כל שלשתן והוא יהיא והנה תשי"א כ"ו גימ' שלהבת הרי איך נמשך י"ה יוצא שלהבת זו והוא בסוד ב' מוחין של או"א אשר נותקשט בתוך נה"י כטוע ממש תשי"א שבת הזה ותגרש הקליפה :

בענין קאיצת הכפרתי' חמרי מורי ז"ל כי בחול יש להם הורה מחד הקליפה אך בערב שבת אחר העולה הם מאורין מחד הקדושה וכברין בהם דברי רבי' רבי' וכוונתו שבת חזרין לכמו' שהי' גם שער' של אדם של ראש ושל זרועות ושל גוף מורי' על דברי רבי' וכפי גוונם או נטייתם למעלה או למטה וכיוצא וכן כל אבר ואבר יש בו אותיות אלא שבנפשם הוא עיקרם וכן צעירי בני אדם יש בהם גלי' אותיו' ובענין קאיצת הכפרתי' שבת הרר אצורה"ם הסדר שלהם לא היה חושש לזה מורי זל"ה .

אדם את דגלו צמים חמין יעבול וכו' :
סוד הטבילה יכוין כי הלא המקוה הוא הכלי הנוקבל מים שבו לכן שם ארזה דהבין בגי' מקוה והוא לבז'כלי לשם הויה שהם המים שבמקוה והענין כי הויה יש בה ד' מלואים שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ויש בהם ט' יודין גימ' מים וא"ה הם המים שבתוך המקוה ולפי שכל ד' נלווין הלו שהם סוד המים כולם נמשכין משם ע"ב הראשון והוא שורש כולם כי כולם בתכמה עשית גם עיקר המים הוא בתכמה גימ' ע"ב . ולכן שייער מקוה הרבדים סאה נגד ד' יודין דע"ב ול"ה יודין **מהחברים** תן התם שם מעלו' במקוה' הם ו' כרופי יה"ו שהם יה"ו יו"ה יה"ו הו"י הו"י יה"ו יה"ו עוד ט' יודין דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן עולין מים והם חסדי התבונה שאעיר אנפין נכנס בה בוי"ק של מקוה (ג"א הנכנס תוך ז"א) ויכוין כי מקוה גי' קי"א על הסדר הא' כיצד קי"א מורחית רומנת יו"ד מערבית תחתית ס"ה ה"ה צפון דרום ויכוין בשם ארזה פשוט שהב' ההין שבו יהיה ציור ד"ו ד"י כזה **ה"ה** ועם א' י' ועם ד' אותיות והמלה יעלה הלב וזה יועיל לחמם המים ואם אינו יכול לכוין הרוחו' יצייר בתחשבתו ד' רוחות וישוח למערב ויאמר פעם א' אני טובל לפשוט מלבושי חול : ואם הוא מזכי הראות יראה כעין עשן מעלה מרזפים קטנים רבים ומאפרני ידיו וכשיגיע המים לחיה יכוין ע"ב קס"א וישוח למערב באימה וזכירה עד שיתבסס רגליו במים ויאמר הריני טובל לאעבר' וזהמא' הלבושי' דחול ויתוד' ויחזור וישתחוה ויאמר הריני טובל לקבל קדושה שבת זכור ושמוך בדיבור א' נאמר ויכוין זכור גי' ע"ב קס"א ושמוך ש' אלהים בידוין ר' אלהים בדבוע מ"ו מלוי דע"ב ויטבול ואח"כ ישתחוה ויאמר הריני טובל לקבל נשמה יתורה ויכוין קס"א קי"א קמ"ג גימ' תל"ה וימסור עצמו למי"ה ויאלף וכשיצא יבסע לאחוריו בשעת יציא' כמו בבה"ב ויעלה ויג' ויתכסה בכסית נקיה ויאמר ג"פ כל כלי יוצר עליך כו' כל הפסוק ויכוין כל כלי יוצר ס"ת ר"ס דהיינו מ"ו פ' י"ה י"ב י"ה בד' רבועים המצעים לד' כדרים של תחום שבת וד' בד' זוית עליך ל"א יצאח ס"ת כ"א גי' ארזה לא יצאח גי' ע"ב מ"ה ב"ן כל כלי יוצר עליך לא יצאח גי' שתי"ה שהיה תנאי קודם שבדא העולם שהוא אבן שתיה לבטל הרצועה מכני בעלי רתשובה עד כאן :

לתלמידי האר"י ז"ל סוד הטביל' הוא מה שצריך האדם כשיצאה לטבול במ' סאה כריך שיהיה בו מ' סאה ולא הסר ויכוין בשם מ"ה להבר' י"ם העליונה שהם י"ה עם ו"ה דהיינו ד"ו כרזופים ביהר וע"ז הטבילה א"ר עקיבא להלמדיו כשהגיעו לבדני שיטטור וכו' מים עליונים מים תחתונים וחכמה עם המלה גי' ע"ד והויה ג"כ ע"ד באופן זה יוד היא ויו היא דהיינו צ"ב נלווים יודין ואלפין גי' ע"ד (הסר) והכל'מל' באותיו' ראב"ז מלך נשא ת"ו דהיינו תלאו ע"ה כי בשמח' תלאו ואם זכה כבר הבר למלך דהיינו ת"ת ת"ו דהיינו נול' הרי טבל י"ה מלשון טבילי וערב וחיבר להיות א' אשרי לו ואשריחלקו : וז"ם והתית תי"ו על מנח אגשים וארז"ל תיו של ד"ו כוונתן ד"ו הוא יוד רמוז לחכמה ואם ח"ו לא זכה נעשה מן טבילה בטל י"ה לכן אמרו המבטל טביל' מנחה מקלץ בנטיעו' וז"ם ויברך מפריד אליך כי מנח' שם הויה ב"ש ב"ש י"ה מ"ז כי בזה מחבר י"ה עם ו"ה ואז יהיה אדם שהוא מ"ה ו"ם הויה במלואו מ"ה ויתחבר מ"ה עם מ"ה גימטריא מלך ג"כ הויה אדכ"ו גימטריא ז"א מלך ע"ה וכשאינו מכוין בזה הסדר א' ממלוי אדם כזה יו"ד ה"א ו"ו ה"א לפי שהסדר א' נשאר דם ח"ם והתיות תיו של דם והוא מלכות ר"ל מלך ת"ו וכשתחבר המלך עם ת"ו אז היא טבילה שלימה ואם הפריד המלך מן ת"ו נעשה דם מלך ת"ת ת"ו מלכות ואדם מ"ה ו"ם הו"ה מ"ה עם מ"ה היינו מלך ומים גם כן גי' ז' לכן מי שיטבול בלי כוונה יצא מקוה ה' דהיינו מקוה וכבר במקוה ישראל ה' ומעלה

יב כונות פרטיות •

כי מימי שבת הם ויטבול את קריאת הפרשה שמרת כי אז יהיה לו כח לקבל תוספת קדושת שבת ויהיה אתר שעה חמישית וכל מה שיהיה קיוב לליל שבת תתגלה יותר תוספת הישבת במצחו :

ובעש"ק לעת ערב צריך לרחוץ בתחילה סניו ואחיב ידיו ואחיב רגליו במים חמים ויכוין כי קליפת נוגה רוצה להתאחז ולקבל ישע כשרואה שרוצין העולמות לעלות כדי לקבל ישע כדי שישמיעו לעולמות התחתונים והיא ג"כ רוצה לקחת חלקה בהם ואז נמשך כח א' הנקרא שלהובא ראשא ומורידו עד התהום ולכן צריך לרחוץ במים חמים להורות על ההוא שדהובא ראשא הנמשלה למים חמים כי היא המגרישת את הקלי' מן הדגלים העליונים ומורידתם לתהום וכיון שכח בעולם העשיה צריך לרחוץ המים והידים גיכ כי גם בהם יש אחיזת הקלי' ובעת שתרחץ תכוין בסוד **שלהבת יה** כי זו השלהבת יוצאות משם י"ה כדי לגרש את הקלי' הנז' באופן זה י"ה בני מלוים יוד הי, יוד הא, יוד הה, גי' ציא אחיב תכה יו"ד פעמים היי גי' ש' ויוד פעמים היא גי' קך ויוד פעמים היה גי' כי הרי גי' כתר כי גי' יה הם גי' מחן של הגקבא והם למעלה בכתרה ועם ציא הגזל גי' אישתי כי זו נקרא' אשתו ותקח גי' מלווי יה"א גם תקח מלווי אות יוד אחת והם רד ועם אשתו גי' שלהבת ותכוין כי משם י"ה סוד שני המוחי דאריא ומתששמים בנרה נמשך השלהבת חה כדי לגרש הקלי' הגזי' : **תם**

כתב האריי ז"ל בשרהיק דף ניא יחוד כיא כונה א' לזכך הגמש ולהאיר

בן יהוידע והם: ביום א' לכוין תמיד בשם א"ל שד"י להמשיך ממנו הארה לקיים תוס' נשמה. וביום ב' להמשיך הארה משם א"ל הויה לקיים תוס' הרוח. וביום ג' כנו' משם א"ל אדנ"י לקיים תוס' הנפש. וביום ד' ה' ו' כנו' להמשכת הארה מנפש רוח ונשמה דשבת הבאה. ועיין בסידור הרש"ש דשחרית דחול במזמורי הימים שלפני קוה.

[בשילוב שם משמות אנא בכח השייך ליום ב' ויום ה' עם שם של השבת כתוב בשרוה"ק הנז' ובכוונות שלפני התפלה בסידור היר"א כת"י [חלק א' עמודים 162 165] על שם של יום ב' וה' לשלב שם זה עם שם של שבת כדי שיקבל הארה שם זה משם של שב"ק ע"כ. ובפע"ח פ"א דשבת כתב ביום ב' וה' שאז הוא בסוד היצירה להעלות נפש ברוח שביצירה ואז תעשה הכנה על שבת לקבל הרוח ע"י שם מ"ב דאנא בכח לכן צריך שתקשור שם היום בשם שבת ע"כ. ובסידור הנדפס כתוב בשיר הלויים לפי שהיצירה ה"ס התורה צריך לקשרו בשבת שממנו התורה ולשלו ע"כ. ויש לדבר בזה בזמן המוכשר אי"ה].

ה. בליל ו': ב' הכנות. א, כוונת עליית העולמות במחשבה לבד. והם הם הכוונות שבקב"ש עצמה וכסדר ההוא רק ששם בפה וכאן רק במחשבה. והכוונה בזה היא קודם פסוק בידך אפקיד וכו' וכנו' בסידור הרש"ש זיע"א לקשע"ה. ב, קריאת כ"ו פסוקים מקרא לבד אחר חצות ליל ו' עיין שה"מ פר' ואתחנן דמ"ז ע"א [בנד"מ דף ל"ד ע"ב] מ"ש בזה.

אותו נועם העליון בכל תפי' השבוע. וכתב מהרח"ו זיע"א נלע"ד כי נודע שהסעודות והמזון הוא חיצו' העולמות והתפי' הם פני' העולמות ודי בזה עכ"ל.

הקיצור מלשונות הנז' לענ"ד הוא, ששני מיני תוס' נר"ן נתוסף בשבת, פנימיות וחיצונית, ע"י כוונת התפי' יש תוס' קדושה פני' (אולי הם הם תוס' הנר"ן בקב"ש וברכו ופרוש וכן ביום), וע"י כוונת הסעודות חיצו'. ובליל מוצ"ש מסתלקים כל ב' בחי' הנר"ן דחו"פ (אולי שהנר"ן דמצד הפני' מסתלקים באתה חוננתנו, והנר"ן דמצד החיצו' מסתלקים בהבדלה שעל הכוס, האי כדיניה והאי כדיניה, דיבור ומעשה, וכשמברכים על ההדס ומריחים בו להשאיר איזו הארה מהנר"ן כמ"ש רז"ל בשה"כ ד"ס ע"ב, לפי דברינו הוא מהנר"ן דחיצו' שעומדים עתה להסתלק, והיינו מאור העיקרי שלהם ישאר מהם הארה קטנה בהסתלקותם והיא כעין רשימו, ולאחר שנסתלקו חוזרים ע"י סעודה ד', כן נר' בדרך אפ') וכדי להחזיר נר"ן דפני' אומרים ויהי נועם בכוונותיו (מפע"ח הנז"ל נר' שתועלת ויהי נועם היא עד יום ג' לבד וכן משמע קצת בשה"כ דס"א רע"ב) וכדי להשאיר מאורות הנר"ן דפני' סעודה ד'. וכדי להשאיר מאורות הנר"ן דפני' הנז' דבר יום ביומו בימי א' ב' ג' או להכין קבלתם בימי ד' ה' ו' הוא, לנשמה ע"י מחשבה ביום א' ו', ולרוח ע"י דיבור ביום ב' ה', ולנפש ע"י מעשה ביום ג' ד', כמו שפרט אותם רז"ל וכמש"ל. וכזה בנר"ן דחיצו' הוא ע"י כוונת ברהמ"ז כמשרז"ל פרטי הכוונה בזה בשה"כ דס"א ע"ב הנז"ל (ואם חיסר יום אחד או יותר מהכוונות הנז' דפני' או דחיצו' להשאיר או להכין, נר' אפ' שיזכה להשארה או להכנה ע"י כללות ישראל או נשמות משרשו).

ד. כוונת שמות הנז' בשרוה"ק דנ"א ומסודרים בס' כוונות פרטיות שבס' בניהו

ו. ביום ו': ג' הכנות והם מחשבה, ודיבור, ומעשה.

א. מחשבה, הוא כנו"ל באות ג'.

ב. דיבור, הוא קריאת הפרשה שמו"ת.

ג. מעשה, (נר' שהסדר אינו מעכב) גילוח. קציצת הצפרניים. טבילה. רחיצת פניו ידיו ורגליו. קניית

צרכי שבת והכנתם. (ומה שיקנה יאמר שהוא לכבוד שבת. שה"כ שם) תיקון הנרות של שבת. וע"ע בשה"כ דס"א ע"ד.

והנה לפי סדר הדרושים בשה"כ הנז' מסודר קריאת שמו"ת וטבילה ותפלת מנחה ועירוב וקציצת צפרניים ורחיצת פניו ורגליו. וכן נראה מסידור כת"י של היר"א זיע"א, ועיין בס' בן יהודע בכוונות פרטיות די"ב ע"א. אמנם בפע"ח פ"ג דשבת אחר שכתב ענין הטבילה לאחר שמו"ת כתב וז"ל, אמנם קודם שתטבול תרחץ פניך ואח"כ ידיך ואח"כ רגליך במים חמים וכו'. ולק"ד ט"ס הוא בפע"ח וצ"ל אמנם אחר שתטבול וכו' (ובפת"ע ד"ע ע"ב אות י' בסוגריים כתוב דרחיצת פניו ורגליו הוא קודם מנחה ע"ש ולא ידעתי זה מהיכן) וענין קציצת הצפרניים לא הזכירו המדפיסים בכוונות הפרטיות הנז' אמנם בסידור כת"י כתוב זה בחלק א' עמוד 168 אחרי כוונת הגילוח בע"ש. [אגב הנה בח"ב עמוד 94 כתוב ועתה אחר הטבילה דעש"ק אינם מאירים עוד רק הקלי' כבחול אלא הארתם מצד הקדושה עד מוצ"ש עכ"ל. ובפת"ע ד"ס רע"ב הגי' ועתה אחר הטבילה דע"ש אינה מאירה עוד מן הקלי' כבחול אלא מצד הקדושה עד מוצ"ש עכ"ל. והלשון צריך ביאור. ובפת"ע ז"ל ציין על פע"ח פ"ג הנז"ל וכן ציין על שערוה"ק ד"ה ע"א וז"ל שם, גם בצפרני ידיו של האדם א"ל מורי ז"ל כי יש בהם הוראות וידיעות גדולות אבל כשהוא בימי החול אז ההוראות של האדם הם מסט"א של הקלי'

השולטת על הצפרניים אבל בע"ש אחר שטבל האדם לכבוד שבת האור שלהם מסטרא דקדושה וכל ההוראות שלהם הם מצד הקדושה ונמשך זה עד מוצ"ש ואז חוזרת הארתם כמו שהיה בתחי' בימי החול עכ"ל]. והנה מ"ש בכוונות הפרטיות הנז' **לעת ערב** לרחוץ פניו ורגליו וכו' כי קלי' נוגה וכו', בשה"כ לא כתוב לעת ערב וכן בפע"ח לא נז', ועיין בסידור כת"י אמנם הוא לקוח מזוה"ק ויקהל דר"ג ע"א, ועיין בשער מאמ"ד דל"ב ע"ב על זוה"ק הנז', ומזה מובן שאין הרחיצה הזו לפני הטבילה אלא אחריה קרוב ללילה. עוד ברחיצת פניו ורגליו לא נז' כאן וכן בפע"ח ניגוב כלל. ובשה"כ דס"ב ע"ד כתב מנהג רז"ל לרחוץ פניו וידיו ומנגב ואח"כ ירחץ רגליו ומנגב. וכ"כ הרי"ח טוב זיע"א בבא"ח ש"ב פר' לך לך אות ט"ו משם ספר כ"מ שיזהר לנגב פניו וידיו בבת אחת קודם רחיצת רגליו וכו' ע"ש. אמנם בסידור כת"י המיוחס להיר"א זיע"א ח"ב עמוד 99 כתוב וירחץ פניו וינגבם וידיו וינגבם ורגליו וינגבם ע"כ. והנראה לכאורה שאין כאן קפידא לעצם הכוונה אם ינגב או לא או ינגב אחת לאחת או באיזה צורה אחרת, ועצם הניגוב נראה שהוא משום נקיות, כ"נ לכאורה הגם שהלשונית קצת דחוקים. ומה שרז"ל בשה"כ הנז' כתב שלא לנגב אחר הטבילה ולא כן ברחיצת פניו וידיו ורגליו הוא עצמו היה מנגב, נלע"ד פשוט שהטבילה באה לקבל טהרה ותוס' קדושה לא כן רחיצת פניו ורגליו שבאה לרחק הקלי', ודו"ק, ועיין פת"ע ז"ל.

פרשת בן איש חי לך לך

כאשפה וזוהר בקציצת הצפרניים שלא יפילו על בגדיו וכ"ש שלא יקוץ ויניח על בגדיו וצריך זהוהר שלא יניח הצפרניים אפילו על מנעליו ואין חילוק בזה בין צפרני ידים לבין צפרני רגלים:

טו מצוה לרחוץ פניו ידיו ורגליו במים חמים בכל ע"ש, ויכוין בזה לדחות הקליפה מידי ורגליו שהם קצוות וסוף של הגוף ומצוה לרחוץ בבורית ג"כ ויכוין לעשות בזה התיקון של הסיכה שהיתה נוהגת אצל הראשונים שהיו סכין תמיד והרחיצה יעשה אחר קציצת הצפרניים וכתב בספר כ"מ שלא ירחץ רגליו באותם המים שרחץ בהם פניו וידיו אלא ישפכם ויביא מים חדשים גם יזהר לנגב פניו וידיו בבת אחת קודם רחיצת רגליו ואחר שירחץ רגליו ג"כ יזהר לנגבם תחלה במטפחת ואח"כ ילבוש מנעליו ולא ילבוש מנעליו בעודם חמים ולא ינגבם בבגדו או בחלוקו:

טז מה טוב ומה נעים ע"פ הסוד לטבול בעריש כדי לקבל תוספת נרץ דל"ה שבת ע"י טבילה וטבילה ראשונה לטהרה מכל טומאה ושניה לתקון עון הכעס ושלישית להפשיט בגדי חול בע"ה הנפש ורביעית להסיר ולהפשיט מעליו הרוח שהיה שורה עליו בימי החול כדי שישרה עליו עתה רוח מברואה וזה יהיה ע"י אה"ה במליו החיץ כזה א"י"ה היה יודע היה ויכוין בו בטבילה זו וחמישית היא לכבוד השבת לקבל תוספת והארה של קדושת השבת ויש נוהגין לטבול שלשה טבילות כנגד נרץ ויש נוהגין חמשה כנגד נרנח"י: וגם ביום שבת בבוקר קודם תפילת שחרית טוב ויפה מאד לטבול כדי לקבל תוספת נרץ דיום שבת כי תוספת נרץ של היום הם גדולים יותר משל יל"ה שהם בחינת הזכרא ואם שמש מטתו בל"ה שבת יטבול בבוקר שמים א' להעביר רוח טומאה והכ' לקבל תוספת שבת של היום ונ"ה א"י"ה שלא שימש ג"כ נכון לטבול שמים כי א"י"ה נטמא בטיפה קטנה כהשתנה וראו אדעתיה והרה"ג מהר"א מני נר"ו כתב ל"י מנהג החסידים בע"ה"ק תוכביא לטבול בשחרית של שבת שמים הא' להעביר רוח טומאה, והכ' לקבל תוספת שבת כפשט דברי רז"ל ויש נוהגין לטבול בקבלת תוספת שבת חמשה כנגד פרטי נרנח"י ויש מוסיפין עוד שמים כנגד חיה ויחידה דכ"ל"ות עכ"ל נר"ו:

יז לפ"ד רבינו הארי"ה ז"ל בשער הכוונות צריך זהוהר שלא ינגב עצמו במטפחת כשיעלה מהטבילה כי מימי שבת צריך שהגוף ישאב אותם מיהו נ"ה כיון שדבר זה אינו מעכב בעיקר המצוה והתיקון של הטבילה הנה כ"א אדם אשר יקשה עליו דבר הזה לעשותו מצד מזגו אינו צריך זהוהר בכך ללא מבעיא בימות החורף אשר הסה מוכרחים לנגב מחמת הקרירות אלא אפילו בימות הקיץ יש בני אדם שאין יכולים להשאר בל"י ניגוב על כן נ"ה מי שר"ו קשה עליו ינגב כ"א גופו ורק ישאר מקום אחד בגופו בל"ה ניגוב וטוב שישאיר זרוקתיו:

יח יזהר לייחד בגדים נקיים וטובים לכבוד שבת והעולם לא נהגו בכך לייחד לשבת החלוק והמכנסיים מיהו הנהוהר בזה תע"ב ונדע כי רבינו הארי"ה ז"ל היה נוהר בזה והזהיר את רבינו מהרח"ו ז"ל כשילבוש החלוק של שבת בע"ש לבוין בשם קדוש והריא"ל וכונה זו מועלת להמשיך הקדושה אליו וזהו כ"א אדם שלא ילבוש בגדים שחורים בשבת ואפילו עוברי דרכים וזהו שלא ללבוש בגדי חול ובגדים שחורים בשבת גם בעודם בדרך ששוכתים כפונדק או במדבר או בספינה ואותם הנוהגים ללבוש בתוך י"ב חודש של או"א בגדי חול וגם שחורים בשבתות וי"ט טועין הם ואיסורא עכ"ל וזכור לטוב עט"ר אדוני הרב מו"א ז"ל שהיה מחליף בגדיו בשבתות וי"ט בתוך י"ב חודש של או"א וכן עשינו מעשה בתוך י"ב חודש של אדוני אבי ז"ל היה דאחר הפטירה כחודש אחד הח"פנו

שנאמר כי ח"ו נכנסין בחיך היסוד שלה והואר אל הטענה בזה ח"ו:

ש"ס דב"ר ר' ע"א ח"ו"ל ספר דקאמרון ושם חר מלה הוא בכל סטריין כו'. פירוש כי בין בהבנת המלות ובין בהשכנת הוא אחד. כי שם עולה בחשבון ספר. ועיין כמה שכתבאר אללנו בכונת העולה ל"ס"ה לקרות מה יבנות במילת ספר:

ש"ס דבר"ג ע"א ח"ו"ל תא חזי נשעמא דיומא שתיחאה מטי זמנא דערב כדון ככבא חד מסטרא דלפון נהיר ועמיה שבעין ככבין אחרגין כו'. דע כי השבעה ספירות שהם חסד

גבורה ת"ת נגח הוד יסוד מלכות הם משפיעין בעולם. ושלטון שבעת ימי השבוע כסדרן חסד ביום ראשון גבורה ביום שני כו' מלכות ביום השבת. ולכן בהתקרב זמן השבת בין הערבים של יום ששי ריאים הקליפית כי מתקרב זמן שליטת מלכות שהיא סיוס וסוף הקדושה והנה הם קרובים אליה ואז הם רואים לעלות כדי להתאחד במלכות כדי להתעלות עמה. ואז הוא יחברך זורקן ומשליכן למטה אל עוקבא דתהומא רבא המבוחר אללנו בפ' ויחי דב"ר ר"ז ע"ב:

ש"ס דבר"ג ע"ב שו"י"ט ח"ו"ל חבאי טוגה מ:מתי לאחרא לנטלא נהורא ועל דא חבאי ותלק משמן חכה שוי ההוא נהורא לקבלא דבריה כו' עיין בפ' נשא דקל"ח ע"ב דביאור האררא במ"ש יחוב על כרסייא דשביבין לאכפייא לון כו' ושם ביארנו ענין זה. ודע כי בחינת קליפה זו הנקרא טוגע רמזו אותה רז"ל בפ"ב דמ"ב דמ"ב מיעא ח"ו"ל וכן ירדן שנטל מזה ונתן לזה כו'. והענין הוא כי הירדן הוא סור קליפה הטובה הסובב לארץ ישראל שהוא סוד הקדושה ולפעמים קליפת הטובה חזרת ומתהוות קל"ח בקדושה ופעמים מתהפכת ויוצאת לל הקליפה והיא כדמיון הירדן אשר בעת שמימי מתרבוין לוקח קלת חלק מן קרקע ארץ ישראל וכאשר מימיו חסרים מתמעט ואדרכה ארץ ישראל ניתוספת ונטולת חלק ממנו וכנגס קלחו בחסות קרקע ארץ ישראל. וזה עלמי הוא בחינת חוספת שבת כסוד מיעוט וחסרון הירדן כי אז ניתוספת קדושת השבת:

ג דע כי בכל מקום דביקות עולם בעולם יש בו חוספת שבת פירוש כי היכל קדש הקדשים העליון של הפטירה חזר להיות בהינתן יצירה בערב שבת והיכל קדש הקדשים דיצירה מתהפך להיות בריאה וכיוצא בזה בכלום ואותה הבחינה אשר מתהפכת אל עליון בדמיון מה שלמעלה ממנו הוא סוד חוספת שבת בעלמא:

ש"ס דבר"ט ע"א שו"י"ט ח"ו"ל ואי תימא היך שריא למגנא רקיעא על ארעא דישאל כו' זה יובן כמה שכתבאר בפ' קדושים דפ"ג ע"א בס"ח ח"ו"ל ארס קדמאה לא איה ליה מהאי עלמא כלום כו' ושם ביארנו כי קודם שחטא אדם הראשון היו העולמות מחשלין באופן אחר ואז ארץ ישראל היה כנגד היצירה וגמלא כי רקיעין דעשיה קיימי למגנא דארעא דישאל:

ש"ס דבר"ט ע"ב שו"י"ט ח"ו"ל ורוא דא יהיה כד"א יהיה ה' אחד ברזא דיהיה כו'. נודע כי אבא ואימא כל אחד כולל מן עבר ספירות בפריקף אחד שלם אבל ח"א אין בו רק שש קלוות בלבד אמנם בזמן הגדלת המוחין אז ניתוספה לו ה' בראשית ו' זעירא שלו ואז נשלם לעשר ספירות גמורות והנה זהו סוד שש ההויה כי אבא שיש לו פריקף גמור ב"ס רמז ביו"ד של ההויה"ה אבל ח"א שאין בו רק שש קלוות נרמז באות ו' של ההויה לפי שאין בשרשו רק ו' קלוות ובזמן המוחין ניתוספה ה' בראשית ו' זו כני' שהם סוד המוחין ואז נשלם ל"ס

ולכן אותם ג' ראשונים אינם בו בקביעות כי על ידי תפלותינו הם נאים. וזאת כ' חזורים ומסחלקין ולא נשאר בו בקביעות רק השש קלוות בלבד כנודע אללנו וכיון שהשלשה ראשונים אינן קבועות תמיד בו אינו נקרא רק בשם ח"ו"ל בלבד ואמנם לעתיד לבא שאז אין הילך הרע ואין רמאות ועבירות בעולם יהיה ח"א קבוע תמיד אף בשלשה ראשונות ויהיה חמדי שלם בפריקף של עשר ספירות גמורות ויהיה שקול בערך אבא ויהיה נקרא באות יוד כמו אבא ואלו במקום מה שהוא עתה שם יהו"ה יהיה אז שם יהו"ה באופן כי זוג עליון דאבא ואימא יקרא יהו"ה חזון חמחין דו"א ונקביה גם הוא נקרא יהו"ה ולא י"ה ובהתחבר יחד שני היוונים יקראו בשם יהו"ה ומ"ש גם תשלום הפסוק ה' אחד ושמו אחד רז"ה ע"ד) לומר כי עתה בהיות שהו"א לפעמים הוא

של פעור שעבודתה כך לפעור עלמו על פניה כנודע כי זו היא קבלת השפע שלה והבן זה. והוא סוד ויקבור איתו בני מול בית פעור כי משה הוא מן היסוד דאבא שבאך ח"א כנודע והוא נמשך עד סיוס פי היסוד דו"א וכנגדו ממש היא נקודת האחר שמשם אחיות החיטונים הנקראים פעור והארת היסוד הזה דאבא מונע את החיטונים שלא יתאחדו עם ויקטרגו על ישראל ח"ו. ודע כי כמו שכתב למטה יש אחיזה אל החיטונים כסוד פעור כך יש אחיזה אל החיטונים מכיון כנגדו ממש בקו ישר במקום העורף של ח"ו והוא סוד כי שני אלי עורף ולא פנים והנה עורף אחיות פעור. וכבר נכתבאר אללנו כי פירעה מלך מלרים היה אחיזה שם ולכן פרעה אחיות הערף וגם הוא בנימטריא עורף עם העולם כל כל אנשי מלרים באחים שם ומשם יקח ממשלם וכבר נכתבאר במקומו כי שם בנרון הוא המוחין דקטנות דאלהים והיו יונקים מלך אחרי הגרון מאוחם האלהים במקום הנקרא עורף ועיין דביאור ברכת אשר יר כו' ענין פעור הזכר פה.

ש"ס דקפ"ו ע"א ח"ו"ל כתוב יחי שם ה' מבורך מאי מבורך כו' שירותא קשה וסופיה רך כו' ענין מאמר זה החולק עם פרשת תרומה כספרא דלניעותא (לעיל סוף פ' תרומה) ועיין שם היטב בשני הפירושים שכתבאר שם. עוד אבאר עתה פירוש שלישי כי הנה נודע ענין התדבקות ח"א וטוקביה אחר בלחור והלכנה הנסירה להפירים כו' שיחורו אח"כ פנים כפינים כמנו' באורך בחפ"י ר"ה וע"ש היטב ובעת הנסירה נסירים הדינין והגבורות אשר בלחורי הזכר וניתנין אל הנקבה והנה החמלת הנסירה הוא מעילא לתהא ובחמילה נכסר הראש ואח"כ הנוף וטוע כי שם של מ"ב הוא בראש כנו' בתקוין בתקוין שבעים וגמלא כי בהחמלת הנסירה נכסר ראש הזכר וניתנין אותה הדינין בראש הנקבה ולוקחת כל אותם הדינים שבראש הזכר ומ"ש מאי מבורך שירותא מ"ב קשה וסופיה רך כי שירותא דנסירה היא בשם מ"ב שהוא בראש כנו' והנה הוא קשה אבל סופא דנסירה שהוא כאשר השלים ענין הנסירה ונשלמו בה כל הדינין שהיו בזכר אין עוד דינין בו לתת לה ולכן סופיה רך כי אז היא דומה אל הנקבה דחלש חילהא כי אין בה מעמלה רק מה שלוקחת ממנו והנה כבר נשלמו ואין עוד מה לקבל ולכן הם ייחין בסופיה אבל הזכר כיון שאינו לריך אל זולתו אדרכה רישיה רך וכל מה דאזיל מתגבר והולך ואמנם מה שאמרו כספרא דלניעותא בפ' תרומא דקפ"ח ע"א היה מדבר באיכות ובמהות הדינין בעלמן כי הדינין של הנקבה ייחין ברישא לפי ששם הנה"י דדכורא שהם בחינת הדינין נעשין בה בחינת מוחין ובסופיה הם תקיפין כי הנה"י שלה אין נעשין מוחין בזולתה אבל הזכר תקיפין ברישיה ע"ב) וייתחין בסופיה כי הם נעשין מוחין אל הנקבה כנו' אבל כאן בפ' הגוה איירי בחינת מה שלוקחת ממנו אם הוא רב או מעט כנו':

ש"ס ח"ו"ל אבל דינא אחרא דלחא שירותא קשה וכל מה דאזיל אחלש כו'. עוד נמלא כחוב מיד ידי הרב הגדול ח"ו"ל תימא דלעיל דב"ק קפ"ח ע"א קתני איפכא דדינין דטוקבא כייחין ברישא ותקיפין בסופא ויש לומר דהתם מיידי על ענין מציאות הדינין בעלמן הסוכא דהבא היולא ממנה והכא מיידי כשהיא דנה את העולם:

פ' תשא

ש"ס דקפ"ו ע"ב ח"ו"ל אבנא למשקל בה דא יוד כו' ענין זה נכתבאר בפ' תרומה דקפ"ו ע"א בענין דרוש אור מים רקיע וע"ש:

פ' ויקרא

ש"ס דקל"ה ע"ב ח"ו"ל ח"ח בארבע סטריין דעלמא בד' תקופין קלא אחער כו'. זה תבין ממה שביארתי בדרוס חיקון עון הגאיה והלניטט כסוד שש אלהים המקיף וע"ש. גם חעין באדרת נשא דקכ"ח ע"ב ארץ הקליפין נכללן זה גוה ומחשלין עד שהם מפסיקין בין היסוד דדכורא אל היסוד דטוקבא הנק' נקודת לון שבה ולוקחין השפע ההוא אבל לא

